

Wojciech Bobik*

**POJĘCIE „ZNACZNEJ ILOŚCI ŚRODKÓW ODURZAJĄCYCH”
NA TLE WYROKU SĄDU OKRĘGOWEGO W SZCZECINIE
Z DNIA 4 LUTEGO 2015 ROKU, SYGN. AKT IV KA 1541/14¹**

Streszczenie

W glosowanym wyroku Sąd Okręgowy w Szczecinie musiał zmierzyć się z pytaniem, jaka ilość środków odurzających powinna być kwalifikowana jako znaczna. Autor glosy rozwija rozważania sądu, częściowo krytycznie, a także uzupełnia je o stosowną argumentację.

Słowa kluczowe: znaczna ilość, narkotyki, posiadanie

Wstęp

A.K. został oskarżony o popełnienie czterech czynów, penalizowanych przez ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii². Postawiono mu: zarzut udzielenia innej osobie środków odurzających i substancji psychotro-

* mgr Wojciech Bobik, Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego

¹ Wyrok SO w Szczecinie z 4 lutego 2015 r., sygn. IV Ka 1541/14, Portal Orzeczeń Sądu Okręgowego w Szczecinie (dostęp 24.03.2017).

² Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2005 r., nr 179, poz. 1485).

powych (tj. popełnienie czynu z art. 59 ust. 1 ustawy) oraz trzy zarzuty posiadania tychże środków, w tym jeden dotyczący ich znacznej ilości (tj. popełnienie czynów z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy). Sąd Rejonowy w Gryfinie uznał oskarżonego winnym popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów.

Wyrok, będący przedmiotem niniejszej glosy, został wydany w sprawie zawieszłej przed Sądem Okręgowym w Szczecinie na skutek apelacji wywiezionej przez obrońcę oskarżonego od orzeczenia Sądu Rejonowego w Gryfinie. Sąd odwoławczy wyszedł jednak poza granice środka zaskarżenia, uznając, że utrzymanie orzeczenia w dotychczasowym kształcie byłoby rażąco niesprawiedliwe. Wątpliwości nie wzbudził jedynie zarzut udzielenia innej osobie środków odurzających. Sąd uznał natomiast, iż posiadanie 0,16 grama netto narkotyków należy zakwalifikować jako wypadek mniejszej wagi. Dalej słusznie zauważył, iż w przypadku przypisanych oskarżonemu zachowań, polegających na posiadaniu 0,41 grama oraz 25,29 gramów netto narkotyków, zachodzi tożsamość czynu, a ponadto (rozpatrując już jako jeden czyn, przez co sumując ilości posiadanych środków odurzających) wykluczył realizację przez oskarżonego przesłanki znacznej ilości.

Rozstrzygnięcie sądu należy uznać za trafne, choć na podobną aprobatę nie zasługuje jego uzasadnienie. Zastrzeżenia budzą zagadnienia znacznej ilości środków odurzających, a także wypadku mniejszej wagi. Poruszę jedynie pierwsze zagadnienie, dlatego że dotyczy liczniejszych rozbieżności w judykaturze.

Dyrektywy językowe wykładni

W orzeczeniu czytamy: „[...] przyjęta przez Sąd meriti interpretacja ww. nieostrych pojęć, doprowadziła do błędnej, niekorzystnej kwalifikacji prawnej poszczególnych zachowań oskarżonego”. Nazwa „znaczna ilość środków odurzających” jest nieostra z uwagi na jej niedookreśloność na gruncie słownika języka polskiego, co oznacza, że nie sposób wskazać jej wyczerpującej treści³. Sam zwrot „środek odurzający” posiada definicję legalną, a zatem istnieje norma prawna nakazująca rozumieć go w taki, a nie inny sposób. Prawdziwa trudność pojawia się przy wyrazie „znaczna”. Jednak zanim do niego przejdziemy, warto również poczynić kilka uwag do pojęcia „ilość”.

³ M. Zieliński, *Wykładnia prawa. Zasady, reguły, wskazówki*, wyd. 6, Warszawa 2012, s. 174.

Pojęcie to nie jest problematyczne do zdefiniowania na gruncie języka ogólnego. „Ilość czegoś to wielkość określająca, ile tego jest⁴”. Można wyróżnić trzy miary wielkości narkotyków: ich wagę, ich jakość (siłę) oraz ich wartość. Trzecią miarę należy odrzucić, ponieważ gdyby wolą prawodawcy było takie właśnie odczytanie terminu „ilość”, użyłby sformułowania „znaczna wartość” (jak czyni to przy licznych innych regulacjach, dla których wartość jakiegoś przedmiotu ma istotne znaczenie; *vide* art. 115 § 5 k.k.⁵). Co do dwóch pierwszych miar doktryna wysunęła dwie koncepcje. Według pierwszej należy stosować wyłącznie kryterium wagowe (nazywane ilościowym), natomiast druga postuluje stosowanie kryterium mieszanego, ilościowo-jakościowego⁶. Istnieje także trzecia koncepcja, która uzupełnia kryterium mieszane o cel posiadania, lecz rozwiązanie takie byłoby wyraźnie *contra legem*, z tej przyczyny, że ustawa milczy na temat celu posiadania, co zostanie omówione w dalszej części rozważań.

Najbardziej optymalna jest koncepcja ilościowo-jakościowa. Przemawia za nią samo *ratio legis* ukształtowania luzu decyzyjnego w postaci sformułowania „znaczna ilość”. Prawodawca, z uwagi na mnogość rodzajów środków odurzających o różnym działaniu, nie był w stanie wyraźnie wskazać ilości danej substancji, jaka odpowiada znamieniu znaczności. Substancja o silniejszym działaniu będzie wymagała zażycia jej w mniejszej ilości, niż środek o działaniu znacznie słabszym. Dlatego samo ilościowe (w ujęciu wagowym) określanie znaczności byłoby wypaczone. Sąd Najwyższy ujął to tak: „Zrozumiałe było, i zasługuje na akceptację, odczytywanie znamienia »znaczna ilość« także przy pomocy kryterium jakościowego, a to ze względu na [...] różnorodność środków odurzających i substancji psychotropowych oraz innych artykułów wskazanych w typach czynów kwalifikowanych⁷”.

Dziwi przyjęte (przynajmniej deklaratywnie) przez sąd odwoławczy kryterium ilościowo-wartościowe. Dobrem chronionym przez poruszane przepisy jest zdrowie publiczne⁸, dla którego wartość narkotyków nie odgrywa roli. Nie jest istotne, za jaką potencjalnie kwotę dana ilość środków odurzających może zostać sprzedana. Kluczowe znaczenie ma ich potencjalna szkodliwość dla zdrowia

⁴ *Inny słownik języka polskiego PWN*, red. M. Bańko, wyd. 2, Warszawa 2000, hasło: ilość.

⁵ Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz.U. z 1997 r., nr 88, poz. 553).

⁶ A. Malasińska-Nagórny, *Pojęcie „znacznej ilości” środków odurzających*, „Prokuratura i Prawo” 2013, nr 11, s. 160.

⁷ Postanowienie SN z 23 września 2009 r., sygn. I KZP 10/09, OSNKW 2009, nr 10, poz. 84.

⁸ T. Kozioł, *Znaczna ilość środka odurzającego*, „Prokuratura i Prawo” 2010, nr 11, s. 72.

ludzi, czyli to, ilu osobom mogą zaszkodzić i jak duże będą to szkody. Szczęśliwie aspekt wartości nie został w toku argumentacji przez sąd rozwinięty ani w sposób wysłowiony zastosowany.

Omówione do tej pory kwestie znajdują się dopiero na przedpolu istoty problemu. Jak już zapowiedziano, największe wysiłki podejmowane są przy dookreśleniu wyrazu „znaczna”.

W słowniku języka polskiego „znaczny” został objaśniony za pomocą równoznaczników: „dość duży”, „ważny, znaczący” oraz „wyróżniający się czymś”⁹. Rozpatrując równoznacznik podany na pierwszym miejscu, ponownie musimy zmierzyć się z nazwą niedookreśloną. Przy hasle „dość” słownik odsyła do hasła „dosyc”, które definiuje jako: „tyle ile trzeba”¹⁰. Wyrażenie „tyle ile trzeba” wskazuje na spełnienie pewnego standardu, na zgodność z przyjętymi normami, wystarczalność. Natomiast dla wyrazu „duży” znajdziemy następujące objaśnienie: „znaczny pod względem rozmiarów, ilości, natężenia”¹¹. A zatem „dość duży” będzie oznaczać tyle, co „o wystarczająco znacznych rozmiarach”. Nietrudno zauważyć wystąpienie błędu w definiowaniu, a konkretnie błędnego koła pośredniego.

„znaczny” → „dość duży” → „o wystarczająco **znacznych** rozmiarach”

W takiej niewątpliwie niekorzystnej dla procesu wykładni okoliczności konieczne będzie dookreślenie pojęcia „znaczna” nie na podstawie językowych dyrektyw interpretacji, ale zależności, które zachodzą między znamieniem ilościowym typu kwalifikowanego a znamieniem ilościowym typu podstawowego (które to znamię, choć niewyrażone *expressis verbis*, niewątpliwie jest immanentną cechą również czynu w typie podstawowym).

Relacja typu podstawowego do typu kwalifikowanego czynu zabronionego

Ponieważ czyn zabroniony stypizowany w art. 62 ust. 2 ustawy (posiadanie znacznej ilości środków odurzających) jest typem kwalifikowanym czynu zabronionego z ust. 1 tego artykułu, bez wątplenia należy podzielić zdanie sądu o tym, że „punktem wyjścia [do ustalenia czy dana ilość narkotyków jest znaczna –

⁹ <http://sjp.pwn.pl/szukaj/znaczny.html> (dostęp 24.03.2017).

¹⁰ <http://sjp.pwn.pl/szukaj/dosy%C4%87.html> (dostęp 24.03.2017).

¹¹ <http://sjp.pwn.pl/szukaj/du%C5%BCy.html> (dostęp 24.03.2017).

W.B.] jest podstawowy zakres [...] ilościowo-wartościowy narkotyków, ustalany w oparciu o typ podstawowy danego czynu zabronionego, który jest wzorem dla kategorii zachowań charakteryzujących się szeregiem znamion, w tym ilości ww. środków”. Dla przekroczenia normy zakodowanej w przepisie art. 62 ust. 1 ustawy nie jest relewantne, na czyj użytek sprawca posiada narkotyki¹². Gdyby było inaczej, prawodawca wpisałby ową przesłankę w tekst ustawy tak, jak uczynił to w art. 62a. W związku z powyższym należy uznać, iż typ podstawowy przestępstwa posiadania narkotyków obejmuje swym zakresem zastosowania, a w szczególności zakresem dotyczącym ilości posiadanych substancji, zarówno posiadanie ilości właściwych dla użytku własnego, jak i ilości sugerujących ich handlowe przeznaczenie.

Jak wskazuje T. Koziół, „typ zasadniczy powinien obejmować zasadniczą większość przypadków, zaś typ kwalifikowany wyjątkowe, właśnie z uwagi na znaczną ilość przedmiotu czynności wykonawczej¹³”. Poczynione przez autora założenie opiera się na koncepcji racjonalności prawodawcy. Bowiem tak jak w życiu społecznym pewne zjawiska możemy określić mianem reguł, a inne wyjątków od owych reguł, tak i prawo powinno stan ten odzwierciedlać, zawierając normy odnoszące się do tych reguł (typy podstawowe) i czyniąc od nich wyjątki (typy kwalifikowane i uprzywilejowane). Stąd ilość narkotyków uznawaną za znaczną należy ukształtować na takim poziomie, by sądy nie były zmuszone do sięgania do regulacji dotyczących typów zmodyfikowanych, kiedy dany czyn w odczuciu społeczeństwa jest swego rodzaju „niechlubną normą”.

Miara znaczości

Do ukształtowania zakresu ilości narkotyków określanej mianem znacznej niezbędny jest punkt odniesienia. „Ustalenie *in concreto* treści znamienia »znaczna ilość« – pisze Trybunał Konstytucyjny – wymaga sięgania do okoliczności danego wypadku, a zatem uwzględnienia właściwości konkretnego narkotyku, a także [...] wieku, płci, masy ciała, stanu zdrowia i stopnia uzależnienia »konsumenta«¹⁴”. Sąd odwoławczy w glosowanym wyroku wyraził pogląd zbieżny z przytoczonym poglądem Trybunału, chociaż zawarł w swoim wywo-

¹² T. Koziół, *op. cit.*, s. 74.

¹³ *Ibidem*, s. 71.

¹⁴ Wyrok TK z 14 lutego 2012 r., sygn. P 20/10, OTK-A 2012, poz. 15.

dzie zdanie wielce dezorientujące. „Oczywiście – pisze sąd w uzasadnieniu – miarą »znaczności« [...] jest stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od tych środków”. Mylnie można uznać, iż sąd stoi na stanowisku, że w badaniu tego, czy dana ilość narkotyków jest znaczna, należy odnieść ją do konstruktu, pewnego wyidealizowanego (w znaczeniu nierzeczywistego, a jedynie pomyślanego) modelu człowieka uzależnionego od danego środka odurzającego. Z dalszej lektury orzeczenia wynika jednak jasno, że sąd kieruje się okolicznościami konkretnej sprawy o charakterze podmiotowym i przedmiotowym i to na nich opiera rozstrzygnięcie co do znaczności ilości posiadanych substancji.

W licznych wyrokach oraz opracowaniach naukowych ilość narkotyków dzieli się na tzw. działki. Podobnie uczyniono w glosowanym wyroku. By to osiągnąć, uwzględniając rozważania z poprzedniego akapitu, należałoby podzielić posiadaną ilość narkotyków przez ilość potrzebną konkretnemu „konsumentowi” (w ramach postępowania sądowego będzie to oczywiście oskarżony) do wejścia jednorazowo w stan odurzenia. W konsekwencji mówiąc o tym, że dana ilość wystarcza do odurzenia danej liczby osób, w istocie mamy na myśli zmultiplikowaną postać samego „konsumenta”, bowiem to jego potrzeby były *sui generis* dzielnikiem, który doprowadził do wyliczenia liczby działek. Innymi słowy, gdyby w dwóch różnych sprawach ustalono, że dane ilości narkotyków wystarczą do odurzenia 100 osób, a następnie udostępniono te narkotyki ludziom, mogłoby się okazać, że jedna ilość wyczerpałaby się po odurzeniu 70 osób, natomiast druga po odurzeniu 115 osób. A to dlatego, że każdy człowiek potrzebowałby innej ilości środków odurzających, co nie zgadzałoby się z normą ustaloną na podstawie potrzeb „konsumenta” w konkretnej sprawie.

Stanowisko sądu oraz Trybunału Konstytucyjnego należy z całą stanowczością zakwestionować, bowiem prowadzi ono do niezasadnego relatywizowania odpowiedzialności karnej. Posłużmy się ponownie prostym przykładem. Sąd, ustalając ilość narkotyku przypadającego na jedną działkę, uwzględnia (zgodnie ze wskazaniem Trybunału) ogromną tuszę oskarżonego, przez co wyznacza działkę danego narkotyku na 1 gram. Tym samym 200 gramów narkotyku, których posiadanie przypisuje się oskarżonemu, wystarczy na 200 działek. W sprawie innego oskarżonego o wyjątkowo szczupłej posturze, posądzonego o posiadanie 200 gramów tego samego narkotyku, sąd ustala ilość narkotyku przypadającą na jedną działkę na 0,5 grama, a zatem liczba działek wyniesie 400. Uzależnienie miary znaczności ilości narkotyków od indywidualnych cech konkretnego podmiotu niezawodnie prowadzi do absurdu.

Wobec powyższego podzielić należy pogląd wyrażony m.in. przez Sąd Apelacyjny w Katowicach, głoszący, że „znamię »znacznej« ilości środków odurzających lub substancji psychotropowych należy oceniać w sposób obiektywny, a nie w odniesieniu do konkretnej osoby i jej potrzeb”¹⁵.

Estymacja liczbowa

Ile działek będzie stanowić znaczną ilość? Rozbieżność odpowiedzi na to pytanie jest ogromna – Sąd Najwyższy stwierdził, że wystarczy już kilkadziesiąt¹⁶, za to J. Marciniak i M. Marciniak uważają, iż potrzeba kilkudziesięciu tysięcy¹⁷ [*sic!*]. Z kolei w glosowanym orzeczeniu uznano, że dla typu podstawowego zakres wynosi od kilkudziesięciu do kilkuset działek, zatem dla typu kwalifikowanego koniecznych jest ponad kilkaset działek. Stanowisko sądu pokrywa się z poglądem wyrażonym przez V. Konarską-Wrzosiek w *Systemie Prawa Karnego*: „[...] w pełni uzasadnione jest przyjęcie, że ilość nieznaczna to jedna, dwie lub trzy porcje (dawki), ilość mała to kilka porcji, ilość przeciętna to kilkanaście czy też kilkadziesiąt porcji, ilość znaczna to kilkaset, kilka tysięcy i więcej porcji, co wskazuje na uprawianie nielegalnego procederu związanego ze środkami odurzającymi, psychotropowymi itp. na szerszą skalę”¹⁸. Autorka nie podaje jednak szczegółowych kryteriów, które pozwoliły jej wyznaczyć konkretne przedziały liczbowe.

Wskazanie konkretnego zakresu zawsze niechybnie będzie nacechowane pewną dozą arbitralności. Aby ją możliwie dalece ograniczyć, należy uwzględnić kilka okoliczności. Po pierwsze niezbędne jest nakreślenie chociażby widmowych granic typu podstawowego. Ponieważ obejmuje on posiadanie na każdy rodzaj użytku (użytek własny, przechowywanie dla kogoś czy handel), trzeba wziąć pod uwagę cel ze swej natury wymagający największej ilości narkotyków. Oczywiście jest, iż celem tym będzie handel, dlatego znamię znaczności będzie przybierać formę „znaczności nawet jak na przeznaczenie handlowe”.

¹⁵ Wyrok SA w Katowicach z 4 października 2012 r., sygn. II AKa 344/12, Portal Orzeczeń Sądu Apelacyjnego w Katowicach (dostęp 24.03.2017).

¹⁶ Postanowienie SN z 23 września 2009 r., sygn. I KZP 10/09, OSNKW 2009, nr 10, poz. 84.

¹⁷ J. Marciniak, M. Marciniak, „Znaczna ilość środków odurzających” a wymóg określoności prawa karnego, „Wojskowy Przegląd Prawniczy” 2011, nr 1, s. 10.

¹⁸ V. Konarska-Wrzosiek, w: M. Bojarski, *Szczególne dziedziny prawa karnego. System Prawa Karnego*, t. 11, Warszawa 2014, s. 443.

Po drugie należy wziąć pod uwagę brak w ustawie typu multikwalifikowanego, jak określił go T. Koziół¹⁹. Stąd górna granica ilości posiadanych narkotyków, wobec której znajdzie zastosowanie norma z art. 62 ust. 2, jest nieskończenie wysoka. Przepis ten statuuje najsurowszą reakcję prawnokarną na przestępstwo posiadania narkotyków.

Po trzecie celowe jest przyjęcie perspektywy prospektywnej, liczącej się z tym, iż prawidłową postawą poprawnie myślącej osoby jest planowanie związane z zabezpieczeniem przynajmniej swej nieodległej przyszłości. Posiadanej ilości narkotyków nie należy więc rozpatrywać w kontekście „tu i teraz”, lecz w kontekście zapasów na co najmniej kilkanaście dni. Adekwatne może być przyjęcie perspektywy miesiąca, jako że jest to okres, co do którego zwyczajowo dokonuje się wszelkich rozliczeń i kalkuluje środki niezbędne do funkcjonowania.

Sumując wnioski płynące z ostatnich akapitów, można skonstatować, iż do typu podstawowego należeć będą ilości do około 1000 działek narkotyku. Rozsądne jest bowiem założenie, iż osoba uzależniona używa narkotyków nawet codziennie, stąd (przyjmując perspektywę miesięczną) 30 działek stanowi podstawowy zapas na użytek własny. Dalej należy oszacować, jaką działalność handlową w przypadku narkotyków można uznać za niebędącą znaczną. Nielegalny charakter tej działalności wpływa na to, iż jej rozmiary szybciej będą zasługiwać na miano znacznych, niż rozmiary działalności legalnej. Normalną działalnością polegającą na handlu narkotykami będzie taka, która nie nosi cech szczególnego zorganizowania, daje się prowadzić przez jedną osobę i jest zajęciem ubocznym. W taki sposób można z pewnością dostarczać środków odurzających co najmniej kilkunastu osobom. Bezpiecznie jest mówić nawet o ok. 30 osobach. Naturalnie na każdą z tych osób przypada w miesiącu po 30 działek, dlatego górna granica ilości narkotyków właściwa dla typu podstawowego powinna przebiegać od ok. 1000 działek wzwyż.

Typ kwalifikowany będzie zatem cechować znamię znacznej ilości, rozumiane jako ilość przewyższająca 1000 działek. Dopiero taki czyn zasługuje na zagrożenie bardziej dolegliwym wymiarem kary.

Podsumowanie

Orzeczenie Sądu Okręgowego w Szczecinie jest przykładem tego, jak intuicja nierzadko potrafi doprowadzić do właściwych rozstrzygnięć. Pomimo

¹⁹ T. Koziół, *op. cit.*, s. 71.

odnoszenia znaczości do indywidualnych potrzeb konkretnego oskarżonego, opowiedzenia się za kryterium ilościowo-wartościowym oraz braku bezpośredniej łączności między wywodami teoretycznymi a stwierdzeniem, że ilość znaczna to ponad kilkaset działek, sąd prawidłowo zreformował pierwszoinstancyjny wyrok. Nietrafnie uzasadnił swoją decyzję takimi okolicznościami, jak uzależnienie oskarżonego, odpłatne udzielanie przez niego narkotyków innym osobom czy posiadanie sprzętu do przygotowywania porcji. Znaczność ilości narkotyków nie wpływa bowiem z innych indywidualnych cech sprawy, jak tylko ilość i stężenie substancji odurzających. Odmiennie podstawy różnicowania nie znajdują przekonującego uzasadnienia.

Ustalenie, czy dana ilość substancji odurzających jest znaczna, zasadza się na oszacowaniu działania odurzającego narkotyku dla przeciętnego człowieka, wydzieleniu na tej podstawie pojedynczych działek zdolnych do odurzenia, a następnie sprawdzeniu, czy otrzymana liczba mieści się w wywiezionej wcześniej granicy 1000 działek.

Nie da się zaprzeczyć, że przedstawiona w niniejszej pracy argumentacja, zwłaszcza w części dotyczącej ustalenia konkretnej, liczbowej granicy między typem podstawowym a kwalifikowanym, zawiera zbyt wiele elementów szacunkowych i intuicyjnych. Takie właśnie ryzyko wiąże się z korzystaniem z luzów decyzyjnych. Dlatego wielce istotne jest, by każdą podjętą w ramach luzu decyzyjnego decyzję sumiennie uzasadniać.

Kończąc, można się pokusić o wniosek *de lege ferenda*. O ileż pewniejsze byłoby stosowanie przepisu z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, gdyby określono w nim przynajmniej liczbę tzw. działek. W gestii sądu pozostawałoby wówczas określić, jaka ilość danego narkotyku wystarcza do jednorazowego odurzenia jednej osoby, dokonać podziału całości na działki o ustalonej ilości narkotyku, a finalnie liczbę otrzymanych działek porównać z liczbą wskazaną w przepisie. Taki stan rzeczy zapewniłby poszanowanie zasad, których realizacja przez obowiązujące przepisy budzi wątpliwości, tj. *nullum crimen sine lege scripta* oraz *nullum crimen sine lege certa*.

Literatura

<http://sjp.pwn.pl/szukaj/dosy%C4%87.html> (dostęp 24.03.2017).

<http://sjp.pwn.pl/szukaj/du%C5%BCy.html> (dostęp 24.03.2017).

<http://sjp.pwn.pl/szukaj/znaczn.html> (dostęp 24.03.2017).

- Inny słownik języka polskiego PWN*, red. M. Bańko, wyd. 2, Warszawa 2000.
- Kozioł T., *Znaczna ilość środka odurzającego*, „Prokuratura i Prawo” 2010, nr 11.
- M. Bojarski, *Szczególne dziedziny prawa karnego. System Prawa Karnego*, t. 11, Warszawa 2014.
- Malasińska-Nagórny A., *Pojęcie „znacznej ilości” środków odurzających*, „Prokuratura i Prawo” 2013, nr 11.
- Marciniak J., Marciniak M., *„Znaczna ilość środków odurzających” a wymóg określoności prawa karnego*, „Wojskowy Przegląd Prawniczy” 2011, nr 1.
- Postanowienie SN z 23 września 2009 r., sygn. I KZP 10/09, OSNKW 2009, nr 10, poz. 84.
- Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, Dz.U. z 2005 r., nr 179, poz. 1485.
- Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny, Dz.U. z 1997 r., nr 88, poz. 553.
- Wyrok SA w Katowicach z 4 października 2012 r., sygn. II AKa 344/12, Portal Orzeczeń Sądu Apelacyjnego w Katowicach (dostęp 24.03.2017).
- Wyrok SO w Szczecinie z 4 lutego 2015 r., sygn. IV Ka 1541/14, Portal Orzeczeń Sądu Okręgowego w Szczecinie (dostęp 24.03.2017).
- Wyrok TK z 14.02.2012 r., sygn. P 20/10, OTK-A 2012, poz. 15.
- Zieliński M., *Wykładnia prawa. Zasady, reguły, wskazówki*, wyd. 6, Warszawa 2012.

**THE TERM OF “CONSIDERABLE AMOUNT OF NARCOTIC DRUGS”
IN THE JUDGMENT OF THE REGIONAL COURT IN SZCZECIN FROM
4 FEBRUARY 2015, IV KA 1541/14**

Summary

The Regional Court in Szczecin had to determine what amount of intoxicating substances should be considered significant. The Author in the comment for the court’s judgement amplifies its deliberating, partly critically, as well as completes it with proper reasoning.

Keywords: significant amount, drugs, possession